

[Nyländska folkvisor]

A L B U M

utgifvet

af

Nyländingar.

II.

Med en musikbilaga.

Inkomsten tillfaller fonden för uppresandet af Michael Agricolas minnesstod.

HELSINGFORS,

J. C. Frenckell & Son, 1864.

Imprimatur: Carl von Schoultz.

SVENSKT BOKFÖRHANDLING

378.

Nyländsk Folkvisa.

Det gingo två jungfrur uti rosendelund
De plockade rosor och de blader.
Den ena hon var utaf hjertat så glad,
Den andra var så sorgsen och bedröfvad.

Den rika hon sade till den fattiga så
Hvarför är du så sorgsen och bedröfvad?
Sörger du fader eller sörger du mor
Eller hafver du förlorat din ära?

Och icke så sörger jag fader eller mor,
Min Gud, han bevara min ära,
Men mest så sörger jag efter fager ungersven,
Som vi båda ha hållit så käran.

Och ungersven han stod sig ett stycke derifrån,
Han hörde hvad som jungfrurna talte;
O store Herre Gud, som i höga himlen bor,
Säg hvilkendera af dem skall jag taga.

Tager jag den rika och lät' den fattig' gå,
Så får hon sorg i alla sina dagar.

Men tager jag den fattiga och låt' den rika gå,
Så kan hon taga sig hvem hon behagar.

Och ungersven han sprang ifrån buskarna fram
Och räckte åt den fattiga handen:
Se här är min hand, min ära och min tro
Och dertill mitt redeliga hjerta.

Ack ungersven, ack ungersven hvad gjorde du nu,
Som räckte åt den fattiga handen
Och icke kund' ta' mig, som rikedomar har,
Och låta den som fattig är bortfara.

Ack hur kund' jag ta' dig, som rikedomar har.
Och låta den som fattig är bortfara?
Och låta henne sörga i alla sina dar
Och bära den sorgen till grafven?

Nyländsk folkvisa.

Andante.

S Å N G.

PIA N O.

Der gin-go två jungfrur ut i ro-sende lund, De

plöc-kade rosor och de bla- - der. Den e-na hon var u-taf

hjärtat så glad, Den andra var så sorgsen och be - dröf - - vad.

ALBUM

utgifvet

af

Nyländingar.

V.

Inkomsten tillfaller afdelningens byggnadsfond.

HELSINGFORS,
Nyländska Afdelningens förlag,
1872.

Företedt: *L. Heimbürger.*

Helsingfors,
Theodor Sederholms boktryckeri,
1872.

NYLÄNDSKA FOLKVISOR

upptecknade af student *K. A. Nyberg.*

1.

Rosen lilla.

Upptecknad i Pernå socken. Mel. N:o 1.

Hertigen tjente i konungens gård,
Med ära och med ed,
Han tjente der jämnt uti femton år;
I vandren nu så varlig.

Han tjente ock der för en ganska ringa lön,
Med ära och med ed,
För att han skull' få Rosen lilla till sin fästemo,
I vandren nu så varlig.

När som konungen detta förnam,
Så skickade han hertigen till främmande land.

Hertigen sade till Rosen lilla så:
"Vänt' på mig i tjugu år, ja, vänt' i tjugu två."

Det räckte knappast i halftannat år,
Förrän Rosen lilla brud skulle stå.

Rosen lilla skrifver ett bref och försann,
Så förer hon det sjelf uti skepparens hand.

Rosen lilla sade till skepparen så:
”Låten nu hertigen detta brefvet få”.

Hertigen las detta brefvet försann,
Att tårarna neder med hans kinder rann.

Hertigen sadlade sin gångare försann,
Då rider han hastigt till mjölnaredam.

Hastigt kom budet till Rosen lilla fram
Att hertigen hvilar sig i mjölnaredam.

Hastigt Rosen lilla öfver brudabordet sprang,
Att vinet och mjödet under hennes fötter rann.

Sen togo de hvarandra allt uti sin famn,
Der somnade bägge i Herrens namn.

De lade de likena bägge på en bår,
Fröknar och mamseller de kamma deras hår.

Rosen lilla svepte de i sidenduken blå,
Hertigen svepte de i vadmalen grå.

Rosen lilla grafva de i lunden så grön,
Hertigen grafva de nordsöderut.

Sen växte der ett träd uppå bägge deras graf,
Att qvistarne böjde sig neder om hvarann.

Så står der så skrifvet på hvartannat blad,
Att ingen bör åtskilja dem, hvarandra vill ha.

Så står der så skrifvet på hvart tredje blad,
Med ära och med ed:
Det skall din fader svara uppå den sista dag!
I vandren nu så varlig.

2.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 2.

"Om alla de berg vor' af rödaste gull
Och allt vatten förvändt uti vin,
Så önskar jag här uti tiden
Att du vore kärestan min."

Hur har du fått en sådan en lust
Och en sådan begäran till mig?
Så stig nu upp till min kära faders gård
Och säg att du mig begär.

"I går var jag upp till din kära faders gård,
Men han svarte mig ett kort nej;
Men skönaste jungfru, tag rådet af sig sjelf
Och följ utur landet med mej."

Och hur' kan jag följa ur landet med dig
Och icke fråga vännen om råd?
När som jag kommer i främmande land,
Kan hända jag blifver försmådd.

"Huru så kunde jag svika dig der,
Ty du är inga fattigmans barn;
Ty du är den skönaste jungfru,
Som strålar på konungens gård."

Men när som hon kom till främmande land
Ibland fruar och jungfrur och mör,
Då fäste han sig en annan till dam
Och lemnade henne allen.

Jungfrun hon föll på sin' baraste knän
Hon bad så innerligen Gud,
Att den riddarn skull' komma i mannaförakt
Och lida en stor sjönöd.

"Och väl kan jag komma i mannaförakt
Och lida en stor sjönöd,

Men aldrig så lefver jag den dagen,
Då jag ber sköna jungfrun om bröd."

Det var uti månar, det var uti fem,
Det var i sju runda år omkring,
Då kom nu den riddarn till jungfruns faders gård,
Han var både halter och blind.

"Och käre svärfader I varen mig så huld
I gifven mig ett litet stycke bröd,
Ty väl så minnes jag den dagen,
Då jag visste af ingen nöd". —

Stigen upp, stigen upp I söner bägge två
Och gen åt er far ett glas vin,
Och be'n, att han påminner sig den dagen,
Då han svek allrakärestan sin."

Och sönerna stego ur sängen, bägge två
Och gäfvó sin fader ett glas vin;
Men svärfadren tager sitt förgyllande svärd
Och hugger hans hufvud utaf.

Och fadren tog hufvudet i sin hand,
Lade det uti dotterens famn:
"Och har det nu varit allrakärestan din,
Så må du begråta hans död."

3.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 3.

Riddaren och torpardrängen träffades på bron,
Sjung faridirallallej, hopp falladirallallej,
Och bägge de skulle till sköna jungfrun gå,
För alla de gullkronor och kransar.

Och riddaren han red nu, men torpardrängen sprang
Och likväl hann torpardrängen fortare fram.

Och torpardrängen knaprade med fingrarna de små,
"Statt upp sköna jungfru, drag låsena ifrån!"

Skön jungfrun tager fram sitt silverprydda skrin:
"Se här skall du få dricka af det rödaste vin."

Skön jungfrun bäddar upp sin silkesprydda säng:
"Se här skall du få ligga på mjuka armen min."

"Men jag kan ej fördölja sanningen för dej,
Ty jag är nu endast din faders torpardräng."

"Är du nu endast min faders torpardräng,
Så aldrig skall du komma med lifvet härifrån."

Torpardrängen hastigt genom fönstret utsprang,
 Sjung faridirallallej, hopp falladirallallej,
 "Men hafver du min ära, så hafver jag din sko!"
 För alla de gullkronor och kransar.

4.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 4.

Jag minnes den dag, jag var lyckelig och glad,
 Då jag skulle omfamna min vän;
 Dock understundom uti lunden
 Med min flicka jag satt,
 Der gaf hon mig sin kärlighet så varm.

Dagen var kommen att hon skull' stå brud,
 Hennes hjerta för evigt var mitt.
 Men se, o Gud, den turen kom
 Och ryckte henne bort,
 O, min flicka hon blef rifven ifrån mig.

Slupen är borta, jag ser dig icke mer,
 Jag är klar till att resa ombord.
 Uppå dessa vilda böljor
 Vill jag sväfva omkring,
 Jag vill söka att lindra min nöd.

Jag med min möda gick uppå en stig,
 Hennes bilder de stråla för mig.
 Adjö, farväl min hulda vän,
 Jag ser dig inte mer,
 Adjö, farväl min ängel här på jord.

5.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 5.

Se på de sjömansgossar
 Hur raska som de gå,
 Och alla vackra flickor
 De tycka om dem så;
 För att de ä' så raska
 Och ha ett hurtigt mod,
 Sitt unga lif de våga vill
 På sjö och saltan flod.
 Hej falleralalalalallej
 På sjö och saltan flod.

När gossarne ta hyra
 Med skepp, som ut skall gå,
 Så ta de sig en rolig dag
 Med sina flickor små.
 De gå med dem spatserande
 Och tala med dem så,

Hur de om da'n spatsera må
Och om natten sofva få.

Om morgon klockan fyra,
När skeppet skjuter segelskott,
Då ligger sjömansgossen
På flickans arm för godt;
Då är det ännu tider
Att foga sig ombord,
Att afsked ta af flickan sin
Och stryka på sin fot.

Gud ger oss en foglig vind
Och resan den går fort,
Vi lyckeligen segla
Allt till en annan ort;
Vi lyckeligen komma
Och träffa i god hamn,
Och skeppet det förtöja vi
Och sen gå vi i land.

Vi gå der kring på orten
Och se oss litet om,
Hvad deras klädemoder
Vi meran tycka om.
Var vi för dem okända,
Vi gå ändå på dans,

Ehvad de vore Engelsmän,
Ja, Holländsk eller Fransk,

(vid omsjungandet:)

Hvad Tyska eller Dansk.

En landsman han plöjer
Sin åker och sin äng,
Om natten så ligger han
I sängen med sin vän.
Vi unga sjömansgossar,
Som ut på böljan gå,
Vi få så sällan sofva,
Men alltid klara stå.

En sjöman i oväder
Han lider ofta nöd,
Ty han med våta kläder
Får ofta gå till kojs.
Då tänker han på flickan sin:
Ack om hon vore här,
Hvad hon då skulle värma mej
Och torka mina klä'r.

•
Och denna visan gjorde vi
På resan vi kom hem.
I Engelska kanalen
Vi låg' för bidevind;

Det var ett vackert väder,
 Att roa tiden bort,
 Och denna visan gjorde vi
 Och hon blef ganska kort.

Viljen I nu veta,
 Hvem visan diktat har,
 Så står hans namn så skrifvit
 Med bokstäfver C och A.
 (Det var den yngste jungman,
 Som uppå skeppet var)
 Det (han) var en hurtig sjöman,
 Som segla' på salt vand
 Och denna visan lemna' han
 Åt den, som sjunga kan.
 Hej fallerallerallalallej
 Åt den, som sjunga kan.

6.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 6.

Sju år de var förflutna,
 Sen vi skådade vårt land
 Och den vackraste flicka,
 Som jag uppnämna kan;
 Der står härliga fjällar under himmelen den blå
 Och det grönskar i vår fädernebygd.

Vi seglade en afton
För en fogliger vind,
Sen så kom der en ann
För en stark bidevind;
Akter på halfdäcket stod
En flicka, som var skön,
Och hon var ju den dejligaste mö.

Jag skådade den flickan
Med förtjusande behag,
Mina ögon förändras
Hvarendaste en dag.
Jag kan ej henne glömma,
Om det kostar så mitt lif;
Jag vill se, jag vill se henne blott.

Så kastade jag mig
Ibland böljorna de blå,
För att jag ombord
Uppå skeppet komma må.
Så lyckades det mig
Uti fallrepstrappan få,
Att ombord uppå skeppet komma må.

Då helsade hon mig:
"Hvarifrån kommer du,
Du, som kommer ifrån böljorna

Och upptages nu?" —

"Jag föll ifrån bramrån,

När som seglen gjordes fast,

Och jag föll ibland böljorna med hast."

Så seglade vi sen

Uti månaderna ni'

Förrän vi ändteligen

Vårt fosterland fick si.

Jag gick till flickans fader

Och jag bad mig att få lof,

Att få ega hans dotter till gemål.

Ändteligen svara' han

Mig dessa ljufva ord:

"Är du en redlig sjöman,

Visst är du henne värd,

Och Gud han må välsigna er

I alla edra da'r

Och ert bröllop skall firas med stor fröjd."

7.

Upptecknad i Strömfors socken. Mel. N:o 7.

Se god afton och god qväll

Min utvaldaste vän,

Huru lefver väl verlden med dig?

Har du helsan och mår bra,
Som jag tror att du skall ha,
Har du nöjen, visst fögnar det mig.

Har du pengar, har du gull,
Har du dina kistor full,
Har du det, så visst roar det mig.

Har du ett förnöjsamt sinn',
Det är rikedomens din;
Det är bättre än pengar och gull.

När jag tänker uppå dig,
Röres blodet i mig,
Lilla vän, förglöm dock aldrig mig!

Se på stjernorna de små
Under himmelen den blå
Falla neder till jorden liksom strå.

Förr skall sjöar och strand
Blifva torra liksom sand,
Förrän jag skall ta' mig någon ann'.

8.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 8.

Aldrig jag förglömma kan
Flickorna, som stå på strand;
De fälla tårar på rosenröda kinder.
Ja, de sucka och de beder:
”Herren vare med eder
Och ledsage er på böljorna de blå!”

Bäst vi ligga uti ro,
Kommer lotsen ombord,
För vinden fäller oss alla segel klara.
Aj! gossar, spakarna i hand,
Ty tiden göres oss ej lång
Till att skota, medan tågen löpa lätt.

När styrman ropar: ”opp,
Friskt mod i hvar kropp!”
Vi lätta ankaret lätt ifrån botten.
Och skeppet svajar ifrån land,
Och rodret tager timmerman,
Och Gud han må ledsaga med sin hand.

9.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 9.

Aldrig växer äplet så högt opp i topp,
Till jorden så monde det falla,
Men blifver jag sviken af min hjertans lilla vän,
Visst blifver jag sviken af alla.

Men om jag aldrig varit bekanter med dig,
Ej heller dina ögon had' skådat,
Så hafver jag varit den sorgen allt fri.
Som ömmast mitt hjerta mond' såra.

Och ensam jag dikta' och ensam jag skref
Och ensam i rummet jag sofvit,
Och alla de stenar i murarna gret
Och somliga sucka' och sörjde.

Men aldrig vill jag önska min största ovän
Att råka i sådan en ängslan,
Bli sårad af kärlek och mista sin vän,
Min vän, som jag aldrig kan glömma.

10.

Upptecknad i Pernå. Mel. N:o 10.

Adjö och farväl min utvaldaste vän,
Nu reser jag bort, kommer aldrig mer igen!
Jag kommer väl åter, när sommaren den gror
Och liljorna de växa och bladen bli stor.

Rättelser:

Sid. 70 rad. 2 uppf från tillägges: $\frac{18}{IV}$
" 75 " 4 " tillägges: O,

N:o 1.

Musikbilaga

Her - ti - gen tjen - te i konungens

gård, med ära och med ed Han

tjente der jömnt u - ti femton

är. I vandren nu så varlig.

N° 2.

Om alla de berg vor af rödaste

guld Och allt vatten för-vändt uti vin, Så

önskar jag här uti tiden Att

du vore karestan min.

N: 3.

Riddaren och torpardrängen träffades på

The first system of music is in 2/4 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of a treble and bass staff. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides harmonic support with chords. The lyrics are written below the treble staff.

*Så
hron, Jung-fa-ridi- - rallal- lej, Hopp falla di-*

The second system continues the melody and accompaniment. The lyrics are written below the treble staff, with a line break after 'Så'.

*tt
rallal- - lej. De skenle nu bägge till*

The third system continues the melody and accompaniment. The lyrics are written below the treble staff, with a line break after 'tt'.

sköna jungfrun gå För alla de gull-

The fourth system concludes the piece. The lyrics are written below the treble staff.

4

kronor och kranasas.

No 4. Fort.

Jag minnes den dag jag var lyckelig och

glad, Du jag skulle omfamna min vän

Dock stundom uti lunden med min flicka jag

satt Der gaf hon mig sin K rlighet så varm.

N  5.

Le på de sj nnar-

gos - - sar, hur raska som de g r, Och

alla vackra fl e - kor, de lycka om dem

så, För att de ä' så ra-ska och ha ett hurtigt

mo', Lätt unga lif de väga vill på

sjö och saltan flöt, Klj faller alla - ratta

lallal - lej på sjö och saltan flod.

No 6.

Ljtu

Ljtu är de var för-flutna sen vi

skäde - de vårt land och den vackraste:

flicka's som jag uppmärksamma Kan. Der står

herli-ga fjeller under himmelen den

blå och det grönskar i vår fi-derne-bygd.

No 7.

Se god afton och god gräll, Min ut-val-deste

vän. Herre lefver väl världen med dig, huru

lefver väl världen med dig.

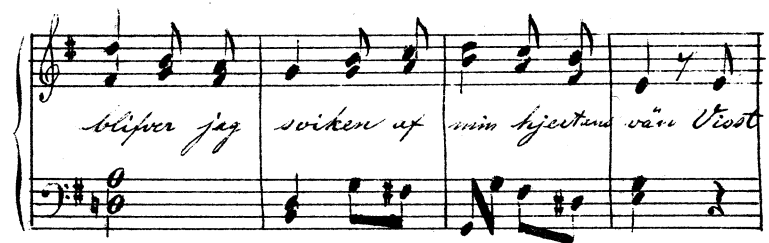
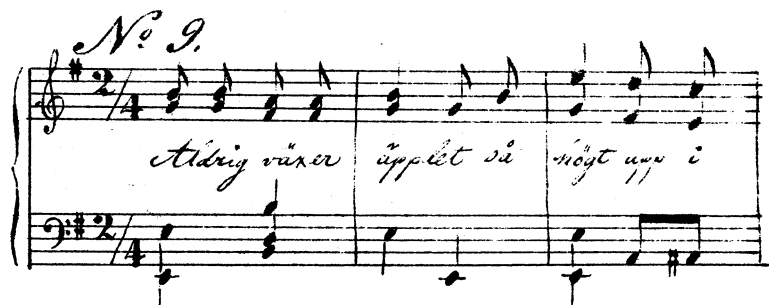
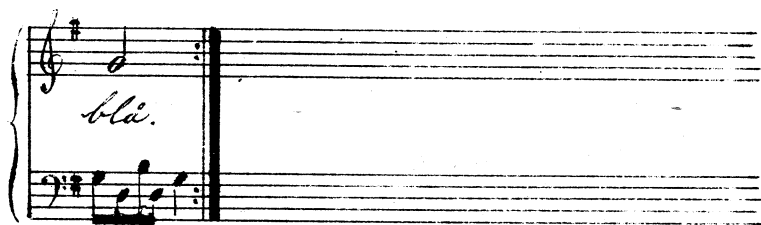
N: 8

Äldrig jag för- glömma kan flickornas, som

stå på strand de fälla tä- rar på rosen- röda kin-

der. Ja de sucka och de beder: herren

vare med eder, och led- sage er på bågarna de

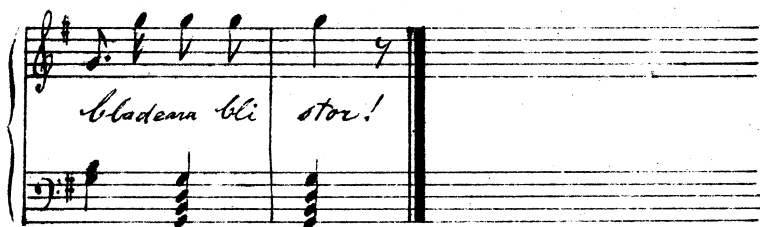
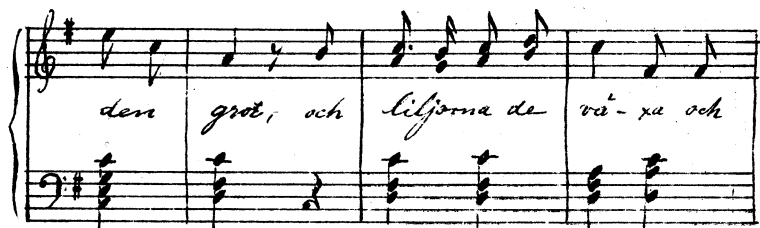
blifver jag sviken af alla

Nº 10.

Å - djö och far - väl, min ut - valdaste

vän, Nu reser jag bort, komma aldrig mer i -

gen Jag kommer väl å - ter, när sommaren

61

ALBUM

UTGIFVET

AF

NYLÄNDINGAR.

VI.

MED MUSIKBILAGA.

HELSINGFORS,
HUFVUDSTADSBLADETS TRYCKERI, 1875.

NYLÄNDSKA AFDELNINGENS FÖRLAG.

Nyländska folkvisor

upptecknade af —r. —r. —n.

1.

Dragonmarsch.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 1.

Bissar ut, trumpetens ljud nu börjar gälla!
 För vår trupp vi oss i ordning ställa.
 Gifven ut! Hugg styck! Plojera!
 Trupp formera! Deplojera! Tag karbin och skjut!

Nu håll an, pistolen ut! Ge fyr och ladda!
 Man för man vi då vår fiende badda,
 Han som blott fått se ett oförtrutet,
 Oafbrutet, fast beslutet mod hos Nylands män.

Se, nu vi gå på fienden med kraft och styrka.
 Friskt ge fyr! Vi rätt med vapen yrka.
 För vår kung och höge chef vi strida,
 För vårt alltid lika dyra, kära fosterland.

Nöjsamt mest, när pukorna med allvar bullra.
 Häst till häst, sitt opp till många hundra!

„I galopp! till häst“! oss kallar.

Bärg och hallar genljud trallar när i fält det bär.

2.

Soldatvisa.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 2.

När bonden han tänker att lega soldat,
Så är han i talet så mjuker.

Han visar sig då uti tankarne god,
Liksom han vor' litet sjuker.

Han sitter vid bordet och lofvar alt väl,
Han svärjer så häftigt till lif och till själ,
„Han aldrig soldaten skull' svika“.

Men när han se'n honom i klorna månd' få,
Så glömmmer han bort hvad han lofvat,:
„Sex daler att gifva det är nog starkt.
Kanske det spisar åt honom sex mark;
Därmed han länge sig bärgar.“

3.

„Hör du, becki' båtsman“!

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 3.

„Hör du, becki' båtsman hvad jag nu säger dig,
Vill du inte spela gulltärning med mig?
Hej, hopp, farirallalej, hej, hopp, farirallalej;
Gulltärning med mig?“

— „Hur kan jag väl spela gulltärning med dig?
Ty jag har ju ingenting att sätta opp mot dig.
Hej, hopp, o. s. v.
Att sätta opp mot dig.“

— „Sätt du opp din jacka, så ny och vacker och go',
Och därimot jag sätter opp min gullbroderta sko.
Hej, hopp, o. s. v.
Min gullbroderta sko.“

När tärningen för första gången på raffelbrädet rann,
Då becki' båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
Hej, hopp, o. s. v.
Och sköna jungfrun vann.

Första versen upprepas.

Andra versen upprepas.

— „Sätt du opp din mössa, så ny och vacker och blå!
 Och därimot jag sätter opp min sidenkjortel blå.
 Hej, hopp, o. s. v.
 Min sidenkjortel blå.“

När tärningen för andra gången på raffelbrädet rann,
 Då becki' båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
 Hej, hopp, o. s. v.
 Och sköna jungfrun vann.

Första versen upprepas.

Andra versen upprepas.

— „Sätt du opp din klocka, så ny och vacker och go'!
 Och därimot jag sätter opp min ära och min tro.
 Hej, hopp, o, s. v.
 Min ära och min tro.“

När tärningen för tredje gången på raffelbrädet rann,
 Då sköna jungfrun tappade, och becki' båtsman vann.
 Hej, hopp, o. s. v.
 Och becki' båtsman vann.

— „Hör du, becki' båtsman, du gange ifrån mig!
 Grå hästen och gullsadelen, den vill jag gifva dig.
 Hej, hopp, o. s. v.
 Den vill jag gifva dig.“

— „Grå hästen och gullsadelen den får jag som jag kan.
Men jag vill ha ditt hjärta, som jag på tärning vann.
Hej, hopp, o. s. v.
Som jag på tärning vann.“

— „Hör du, becki' båtsman, du gange ifrån mig!
Ett skepp alt uti floden, det vill jag gifva dig.
Hej, hopp, o. s. v.
Det vill jag gifva dig.“

— „Det skeppet uti floden, det får jag som jag kan.
Men jag vill ha ditt hjärta, som jag på tärning vann.
Hej, hopp, o. s. v.
Som jag på tärning vann.“

— „Hör du, becki' båtsman, du gange ifrån mig!
Mitt halfva faders-rike det vill jag gifva dig.
Hej, hopp, o. s. v.
Det vill jag gifva dig.“

— „Ditt halfva faders-rike det får jag som“ o. s. v.

„Men jag är ingen becki' båtsman fastän jag synes så.
Jag är den störste konungason, på jorden mände gå.
Hej, hopp, o. s. v.
På jorden mände gå.“

— „Är du den störste konungason, på jorden månde gå,
Visst skall du få mitt hjärta, ja, om jag hade två.
Hej, hopp, o. s. v.
Ja, om jag hade två.“

4.

Sjömansvisa.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 4.

Melodin olika Pernå-visans. (se Album V.)

En sjöman i oväder han lider ofta nöd,
Han i så våta kläder får ofta gå till kojs.
Han tänker på sin flicka: „ack, om hon vore här,
Visst skulle hon då värma mig och torka mina klä'r.“
Sjung, fallidi, rallidi, rallalej;
Och torka mina klä'r.

En landsman arbetar på sin åker och sin äng.
När natten tillstundar, han hvilar i sin säng.
Gud nåde oss, sjöfarare, alt uppå böljan blå!
Vi få så sällan hvila, men alltid redo stå.
Sjung, fallidi, o. s. v.
Men alltid redo stå.

5.

Jungfru Maja.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 5.

Jungfru Maja gick på källabro.

Solen sken vida.

Vår herre Krist till henne kom.

Alt under lunden den gröna.

„Ack, om jag finge dricka vattnet ditt.“

Sölen o. s. v.

— „Ja, om jag hade silvkannor tre.“

Alt under o. s. v.

— „Jag drucke utur din bara hand;

Men du har varit under mannavåld.“

Men jungfru Maja svor vid Helge And':

— „Aldrig har jag varit under mannavåld.“

— „Men jungfru Maja, svär inte så!

Tre barn har du till verlden fått.“

„Det första fick du med din gamle far;

Det kastade du i vida haf.“

„Det andra fick du med din egen bror;

Det kastade du alt uti flod.“

„Det tredje fick du med din sockenprest;
Men då var synden som allra störst.“

„Men ingen annan ro så skall du få,
Sju år skall du i skogen gå.“

„Och ingen annan mat så skall du få,
Än gnaga bark ifrån en liljerot.“

„Och ingen annan dryck så skall du få,
Än suga saft ifrån en liljerot.“

„Och ingen annan bädd så skall du få;
Strå och stickor skall du hvila på.“

„Och ingen annan ro så skall du få;
Ormar och drakar skall du höra på.“

När de sju åren förlidna vor',
Vår Herre Krist till henne kom.

— „Hvad tycker du om maten din?“

— „Den smakar mig som den bästa rätt.“

— „Hvad tycker du om drycken din?“

— „Den är för mig som det söta vin.“

-- „Hvad tycker du om bädden din?“

-- „Den är för mig som svanedun.“

-- „Hvad tycker du om roan din?“

-- „Den är för mig som orgespel.“

-- „I himmelen så skall du ha din ro.

Solen sken vida.

Det skall du få för din starka tro.“

Alt under lunden den gröna.

6.

„Ack, högaste himmel.“

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 6.

(Melodin komponerad år 1874 af Lovisa Ekholm på Källbengt's i Anklå by till
erhöjtning för en äldre och fulare.)

Ack, högaste himmel och fallande jord!

Det passar ej en yngling, en yngling så god,
Att trampa uppå jorden och ängsligt lefva så,
Att älska en vän, som han aldrig kan få.

Du talar visst väl, men du tänker icke så,
Och när jag vänder ryggen, så ler du deråt.
Hvar gång jag till dig kommer, visst roar det dig,
Att du får tala falskeligt och göra narr af mig.

Ett sådant falskt hjärta får aldrig se Gud,
Ty detta har jag läst i mitt åttonde bud.
Du med din' öron hörer, du med din' ögon ser,
Att aldrig ett falskt hjärta jag burit har mot dig.

Om dagen vid mitt arbete är du uti mitt sinn',
Om natten då jag soffer, är du i drömmen min,
Om morgon då jag vaknar, hvem saknar jag väl då?
Jag saknar lilla vännen som är långt härifrån.

Din rosenröda kind och din sockersöta mun
De lagt uppå mitt hjärta en börda så tung.
Den bördan får jag bära och draga efter dig,
Så länge som bloden är varm uti mig.

Du söker efter rikedom och penningar och guld,
Men du får inte mera, än trenne skoflar muld,
Blott fyra tunna bräder och så en svepeduk,
Blott fyra tunna bräder att hvila i till slut.

Nu får jag afsked taga och bjuda dig adjö;
Du kan ej längre vara min trogna fästemo,
Fast dig jag hafver älskat i lif och i död.
För dig så vill jag våga min hjärteblod så röd.

7.

„Jag borde inte sjunga.“

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 7.

Jag borde inte sjunga,
 Jag som så fattig är.
 En gång var jag så dummer
 Och tog en rik för kär,
 Den jag ej ega får.
 Nu får jag sorgsen gå,
 Alt intill bleka döden.
 Gud gif den snart ändå.

8.

„Vallkulla.“

Upptecknad i Borgå och Strömfors socknar. Mel. N:o 8.

Vallkulla hon körde ut sina får.

Så väl hon kan.

Hon sjunger så vackert och gullharpan slår.

Så väl hon kväda kunde.

Och konungen stod uti fönstret och såg.

Så väl o. s. v.

„Hvem är det väl som på gullharpan slår?“

Så väl hon o. s. v.

Och tjenaren sade till konungen då:

„Det är Vallkulla som kör sina får.“

Och konungen sade till tjenaren då:

„I morgon skall Vallkulla inför mig stå.“

Och tjenaren sade till Vallkulla då;

„I morgon skall du inför konungen stå.“

— „Huru kan jag inför konungen stå,
Som klädder i blaggarn och vadmalet blå?“ —

De klädde Vallkulla i kammarduken blå,
I silkesstrumpor och gullbeslagna skor.

De hade Vallkulla till konungen då.

Konungen sade till Vallkulla då:

— „Kära Vallkulla, spel dansen för mig!
Min yngste riddare gifver jag dig.“

— „Er yngste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.“

— „Kära Vallkulla, spel dansen för mig!
Min äldste riddare gifver jag dig“

— „Er äldste riddare passar jag ej på.
Min fader har lärt mig med fåren att gå.“

— „Och hör du, Vallkulla, spel dansen för mig;
Min ära och tro den gifver jag dig.“

Vallkulla hon spelar nu danserna två,
Att konungen själf på golfvet månd' gå.

Vallkulla hon spelar nu danserna fem;
Då dansade konungen och alla hans män.

Vallkulla hon spelar nu danserna sju;
Då dansade kungen och hans unga brud.

De lade Vallkulla på konungens arm.
De jungfrur och fröknar de ledo stor harm.

~~~~~
9.

Jungfrun hon gångar på högan bärg.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 9.

Jungfrun hon gångar på högan bärg
Och skådar i djupan dal.
Där fick hon se ett förgångande skepp,
Som fullt utaf grefvar var.

Den yngste grefven, som på skeppet var,
Han ville den jungfrun ha;
Han ville den jungfrun trolofva,
Så unger som hon var.

Och ungersven tager gullringarne fem
Och sätter på jungfruns hand.
Tro lofva du, min lilla vän!
Det är vårt kärleksband.

När ungersven var bortfaren,
Fick hon en annan vän.
Men när sju år voro framliden,
Kom ungersven igen.

Ungersven gick i kammaren in,
Slog dörren igen om sig.
Han sätter sig ned på förgyllande stol
Och skrifver ett långt skiljobref.

När brevet var fullskrifvet,
Och tiden led förbi,
Så drager han sitt förgyllande svärd
Och ränner det i sitt lif.

„Hören i flickor alla!
Kommen alla in och sen,

Hur ömkligt är tala med falsk tunga
Och hålla en annan kär!"

10.

Ringlek.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 10.

Skeppet seglar öfver böljan blå;
Då lossa vi våra ankar.
Det är så roligt att segla dit,
Där vackra gossarne vankar.

Jag vet en gosse som så hurtig är;
Han passar bäst för mitt sinne.
Och all min kärlek jag till honom bär,
Om dygden blott är derinne.

Och räck mig nu din snöhvita hand,
På det jag säker mände vara.
Och tro på mig och på ingen ann',
Så länge borta jag skall vara.

Dina begärliga ögon blå,
De gjort mina kinder röda.
Men ack, ack, ack, hur går det då,
När lilla vännen börjar gråta?

Ungersvennen lyfter på sin hatt,
 Han bjuder jungfrurna godnatt.
 Godnatt! godnatt! min dyra skatt!
 Du dansar nätt som en docka.

11.

Ringlek.

Upptecknad i Borgå socken. Mel. N:o 11.

Ungersven på tiljan går åter och fram
 Rosor och liljor bär han uti sin hand.
 Hej, kom, fallallej!

Se här så dansar han alt med sin lilla ros.
 Jag fruktar att en annan har soffit henne hos.
 Hej, kom, fallallej!

Efter du säger mig sådana ord,
 Så reser jag hem till min förriga ort.
 Hej, o. s. v.

Sörjen med mig, både stora och små!
 Ungersven han är nu så långt härifrån.
 Hej, o. s. v.

Men är han nu borta, visst kommer han igen.
 Och dig vill jag hålla för en hjärtelig vän.
 Hej, kom, fallallej!

NYLÄNDSKA FOLKVISOR,

arrangerade

för

EN RÖST MED PIANO,

af

M. WEGELIUS.

2. N:o 1. Nyländsk Dragonmarsch.

The first system of musical notation consists of a single staff with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). It begins with a whole rest, followed by a half note G4, a quarter note A4, a quarter note B4, and a quarter note A4-G4. The system concludes with the instruction *f* *Bus-dar ut! Trum.*

The second system of musical notation consists of a grand staff (treble and bass clefs) with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). It begins with a forte dynamic marking *f*. The melody in the treble clef features eighth and sixteenth notes, while the bass clef provides a rhythmic accompaniment with eighth notes. The system concludes with the instruction *pe-tens ljud nu börjar gälla. För vår trupp vi*.

The third system of musical notation consists of a grand staff (treble and bass clefs) with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The melody in the treble clef continues with eighth and sixteenth notes. The system concludes with the instruction *oss i ordning ställa. Gifven ut! Höglyck! St.*

je-ra! Trupp formera, Deploje-ra, Tag! Karbin! och

skjut! Prussar ut! Trompetens ljud nu

ritard.
höjrar gälla. För vår trupp vi oss i ordning ställa.

N° 2. Soldatvisa.

När bonden han tänker att lega sol-

dat, så är han i talet så mju-

ker, han visar sig då uti tankarna

god, Lik som han var li-te bju -

The first system of the musical score is in D major (two sharps). The vocal line (treble clef) begins with a half note G4, followed by quarter notes A4, B4, C5, B4, A4, and a half note G4. The piano accompaniment (grand staff) features a 7/8 time signature. The right hand (treble clef) plays a series of chords, mostly triads, with some eighth-note patterns. The left hand (bass clef) plays a simple bass line with quarter and half notes.

ker. Han sitter vid bordet och lofar allt

The second system continues the piece. The vocal line starts with a half note G4, followed by quarter notes A4, B4, C5, B4, A4, and a half note G4. The piano accompaniment maintains the 7/8 time signature and harmonic structure, with the right hand playing chords and the left hand providing a steady bass line.

väl, Han svärjer så häfligt till lif och till

The third system concludes the piece. The vocal line starts with a half note G4, followed by quarter notes A4, B4, C5, B4, A4, and a half note G4. The piano accompaniment continues with the same 7/8 time signature and harmonic pattern, ending with a final chord in the right hand and a half note in the left hand.

sjal, Kan aldrig, sol-daten skall bli - kas.

ritard

dim.

Allegretto scherzando

N° 3. Becki' båtsman.

Hör du becki båtsman hvad

jag nu säger dig: Och vill du in-te

to espress.

öre-la gull-tärning med mig! Hej!

hopp-falilallal-lej, Hejhopp-falilallal-

ped. * ped. * ped. *

lej -- Gulltär-ning med mig.

dimin p dolce

I.

Sista versen.
*Nr 4. Sjömansvisa.**En sjöman i o-väder, han lider ofta*
möd. Han i så våta kläder får ofta gå till

kojs. Han länker på sin flicka, och om hon vore

The first system of music consists of a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The key signature is one sharp (F#), indicating G major. The vocal line begins with a quarter rest followed by a series of eighth and quarter notes. The piano accompaniment features a steady eighth-note bass line and a treble line with chords and moving lines.

här! varest skulle hon då värma mig, och torka mina

The second system continues the musical piece. The vocal line has a similar melodic pattern to the first system. The piano accompaniment includes some chords with fermatas, suggesting a moment of harmonic emphasis.

klår; Jung falli - rat - lat - lat. lallaj' och

The third system concludes the piece. The vocal line ends with a final note and a fermata. The piano accompaniment continues with a rhythmic pattern of eighth notes and chords, ending with a final chord.

örka minn klär.

No. 5.

The first system consists of a vocal line and a piano accompaniment. The key signature is one sharp (F#), indicating G major. The vocal line begins with a half rest followed by a quarter note G, then a quarter note A, a quarter note B, and a half note C. The piano accompaniment features a complex texture with many beamed sixteenth and thirty-second notes, and some triplets. The system concludes with a double bar line.

Jungfru Maria gick på hällar-bro

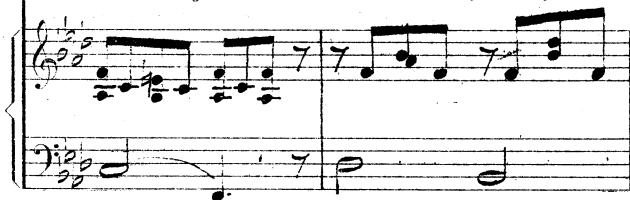
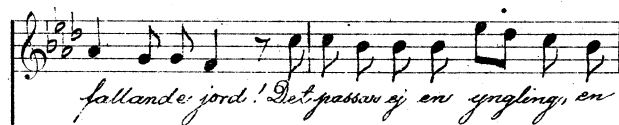
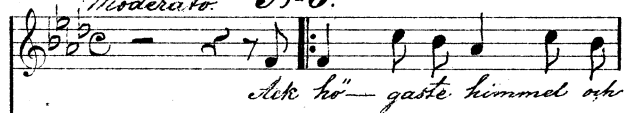
The second system continues the piece. The key signature changes to two flats (B-flat and E-flat), indicating B-flat major. The time signature is 3/4. The vocal line starts with a half rest followed by a quarter note B-flat, then a quarter note C, a quarter note D, a quarter note E-flat, a quarter note F, a quarter note G, a quarter note A, and a half note B-flat. The piano accompaniment consists of a simple harmonic accompaniment with quarter and half notes. The system concludes with a double bar line.

Solen sken vidå; Vår Herre Krist till

The third system continues the piece in the same key signature of B-flat major and 3/4 time. The vocal line begins with a half rest followed by a quarter note B-flat, then a quarter note C, a quarter note D, a quarter note E-flat, a quarter note F, a quarter note G, a quarter note A, and a half note B-flat. The piano accompaniment continues with a simple harmonic accompaniment. The system concludes with a double bar line.

Moderato. N° 6.

ymgling så god Allt trampa upprä jorden, och

ständigt lefra så, och älska en vän som man

I. Sista versen.
aldrig han få. 2de.

I. Sista v.

Jag borde intet sjun-ga, jag

som så fattig är. Engång var jag så

dummet och tog en rik för kär, Den

ritard.

jag ej e-ga får; nu får jag ensam

gå Allt intill bleka dö-den; Gud

gif den snart än-da!

N° 8.

15.

Väl hel-la hör

hör--de ut si-na får; så

väl hon kan; Hon sjunger så

rackert och gullhar-pan slår; Så

väl hon grä-da kun---

de.

Sista versen.

ritard

N° 9

17.

Och jungfrun hon gångr på

hö--gan berg, Och skadan i

djur--pan dal.

18.

N:o 10. Ringdams.

Andante, quasi allegretto.

Skypet seglar öfver blåa blå, Då lossa vi våra

ankar; Det är så roligt att segla dit, Der

vackra gossarne vanka.

N° 11. Ringdåns.

19.

Allegretto.

Och ungersven på til-jan går

The first system of musical notation consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major (one sharp) and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music. The middle staff is a piano accompaniment line, also in G major and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music, including a 7-measure rest in the second measure. The bottom staff is a piano accompaniment line in G major and 3/4 time, starting with a bass clef. It contains four measures of music.

å---ter och fram; och

The second system of musical notation consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music. The middle staff is a piano accompaniment line, also in G major and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music, including a 7-measure rest in the second measure. The bottom staff is a piano accompaniment line in G major and 3/4 time, starting with a bass clef. It contains four measures of music.

ungersven på til---jan, går

The third system of musical notation consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music. The middle staff is a piano accompaniment line, also in G major and 3/4 time, starting with a treble clef. It contains four measures of music, including a 7-measure rest in the second measure. The bottom staff is a piano accompaniment line in G major and 3/4 time, starting with a bass clef. It contains four measures of music.

211.

First system of a musical score. It features a vocal line in the upper staff and a piano accompaniment in the lower two staves. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 4/4. The lyrics are written below the vocal line.

å--ter och fram. och so--sor och

Second system of the musical score. It continues the vocal and piano parts from the first system. The lyrics are written below the vocal line.

hel--jor bär han u--ti sin

Third system of the musical score. It concludes the vocal and piano parts. The lyrics are written below the vocal line. The piano part includes a forte (*f*) dynamic marking.

hand, Høj-kom, fræt-tallat-lej'!

LBUM

UTGIFVET

AF

NYLÄNDINGAR.

VII.

MED MUSIKBILAGA.

HELSINGFORS, 1878.

NYLÄNDSKA AFDELNINGENS FÖRLAG.

HELSINGFORS, HELSINGFORS TRYCKERI-BOLAG, 1878.

säja, enn han sku vil hav henna ti hostro, han sku djöra he, som hun vild, o sá, enn he va fánót at hun int sku fá tá át se mann ett sett eiji tyttjy ¹. Men prinsessan hun va so stórlátoger. Omm ja ska djift me me te, sá hun, so most eina lát bränn se livandist. He ä ennu kvár. Indjin låter bränn se livandist á tén tjénare. — O sá lát hun tjør ihóp tríhundra fammar vid ². O eina sat se tí upp upa vida-hópn, o so ténd dom eild upa honon. He va han, som so fröus, som sat se tí. O he rákt ti brinna i trí dagar. Når to alt va slót, sat han enn o fröus, sönn téndren skrávla i munn o han darra som eitt asplöu — so fröus han, So ha ja alder ennu frusi, sá an; sku he ha rákt lángrer, so sku ja ha dói ³ á bara tjöld. — O so börja dom sidan ti fír bröllop. Kundjis sonn, han fikk nu blí prinsessans mann, o tom fíra eitt slika bröllop, som rákt i šú langa o tú langa, o han, som talar omm ságun, sku vill djäv mytjy til, omm an sku a fátt va mæ. Tom bygd bó o lappa skónar, o he mo ni tró, o vil ni nogon vita meir, sá frág á ein anan. O tom tær säks tjénaren sprang ti skójin o Gúd veit, kvart tom sidan tó véjin.

¹ Efter sitt eget tyeke. — ² Ved. — ³ Dött.

Änländska folkvisor

upptecknade af K. W. F. och Th. R.

1.

„Där sttiter en fogel”.

Upptecknad i Strömfors socken. - Melodi I.

Där sitter en fågel på liljonakvist,
han sjunger så fagert om Herren Jesu Krist.
För Gud sänder ut sina nåde.

Där stod en bonde och hörde på.
„Vill du med mig följa till himlen i år?”
För Gud sänder ut sina nåde.

„Så gärna jag ville, men kan icke få,
ty jag hafver barn, som äro ganska små”.
För Gud sänder ut sina nåde.

„I sköten nu barnen hvem som sköta vill,
ty bättre är att höra Herren Jesu Kristi till”.
För Gud sänder ut sina nåde.

Stod så en krigsman och hörde uppå.
„Vill du med mig följa till himlen i år?”
För Gud sänder ut sina nåde.

„Så gärna jag ville, men jag icke får,
ty jag måste bära musköten i år”.
För Gud sänder ut sina nåde.

„I bären musköten, hvem som bära vill,
ty bättre är att höra Herren Jesu Kristi till”.
För Gud sänder ut sina nåde.

Sen stod där en jungfru och hörde uppå.
„Vill du med mig följa till himlen i år?”
För Gud sänder ut sina nåde.

„Så gern jag ville, men jag icke får,
ty jag måste bära gullkronan i år”.
För Gud sänder ut sina nåde.

„I bären gullkronan hvem som bära vill,
ty bättre är att höra Herren Jusu Kristi till”.
För Gud sänder ut sina nåde.

Och klockan sju så sjuknade jungfrun in
och klockan nio så låg hon redan lik.
För Gud sänder ut sina nåde.

De buro det liket alt öfver en äng,
och där föllo tårar, som där föll regn.
För Gud sänder ut sina nåde.

De buro det liket alt under en grön lind,
och alla Guds änglar de hoppa där omkring.
För Gud sänder ut sina nåde.

De lyfte det liket alt uppå en bår,
jungfru Maja Lisa hon krusa' hennes hår.
För Gud sänder ut sina nåde.

Där växer en lilja uppå hennes graf,
och den skall stå där till den stora domedag.
För Gud sänder ut sina nåde.

2.

„Och intet var jag liten”.

Upptecknad i Pojo socken. Melodi II.

och intet var jag liten, och inte var jag stor,
jag köpte mig ett bälte, det glimmade som
en sol.

Men likväl kväder jag så att det lommar ut i skogen,

Det var alt om en lördagskväll jag skulle ut och fria,
så mötte jag en gammal käring emellan bastun och
rian.

Men likväl o. s. v.

Det var alt om en söndagsmorgon jag skulle till kyr-
kan rida,
och alla, som mitt gullbälte såg, så ville de till mig,
fria.

Men likväl o. s. v.

När folket ut till kyrkan kom och skulle på knä falla,
när de mitt bälte fingo se, så glömde de Gud be-
falla.

Men likväl o. s. v.

Presten som framför altaret stod alt med en fröjdfull
tunga,
när han fick mitt bälte se, glömde han låta och
sjunga.

Men likväl o. s.v.

Presten bjöd mig stutar tolf, och alla så voro de
hvita,
det ville han ge för gullbältet mitt, men jag tykte det
var för lite.

Men likväl o. s. v.

Konungen böd mig dottern sin och halfvan af sitt
rike,
det ville han ge för gullbältet mitt, men jag tyckte det
var för lite.

Men likväl o. s. v.

Om morgon, när jag vaknade, så hade jag andra
tankar,
sålde jag bort gullbältet mitt för ett par gamla vantar.
Men likväl sjunger jag så att det lommar ut i sko-
gen.

3.

„Sköna jungfrun satte sig”.

Uppptecknad i Poje socken. Melodi III.

köna jungfrun satte sig i buren och gret
uti lunden,
då kom hennes moder och frågte hvad hon gret,
ty hon var trolofvad med en konung.

„Skall jag int' gråta och hafva sorgfullt mod
uti lunden,
ty jag hafver låtit unga konungen narra mig”.
Ty hon var o. s. v.

„Har du nu låtit unga konungen narra dig,
uti lunden,
så tag dina kläder och gå bort ifrån mig”.
Ty hon var o. s. v.

Sköna jungfrun packa' sina kläder i ett skrin,
uti lunden,
och gångar så sedan till konungens gård.
Ty hon var o. s. v.

Brådt kommer bådet för konungen in
uti lunden.

„Hvad är det för en jungfru här står på gården min?”
Ty hon var o. s. v.

„Väl hafver jag en jungfru i mitt sinne och begär,
uti lunden,
ack om jag kunde tycka, att hon vor' mig så när”,
Ty hon var o. s. v.

„Är det en jungfru här på gården min,
uti lunden,
bed henne var' så god och komma till mig in”.
Ty hon var o. s. v.

Sköna jungfrun in till konungen steg,
uti lunden,
konungen henne med milda ögon neg.
Ty hon var o. s. v.

„Var nu välkommen min sköna jungfru hit,
uti lunden,
för dig så har jag blandat mjöd och vin”.
Ty hon var o. s. v.

„Ej lyster mig mjöd, ej lyster mig vin,
uti lunden,
ett sorgfullt hjerta det bär jag uppå dig”.
Ty hon var o. s. v.

„Hvarför skall du bära sorgfullt hjerta uppå mig,
uti lunden,
menar du att jag ej kan stå vid mina ord?”
Ty hon var o. s. v.

Unga konungen tog jungfrun uppå sin arm,
uti lunden,
gaf henne gullringar och drottninganamn,
ty hon var trolofvad med en konung.

4.

„Jag önskar af hjärtat”.

Upptecknad i Liljendal kapell. Melodi. IV.

ag önskar af hjärtat att du vore min,
och att Herren din hjälp månde vara.
Om du ville mig vara hjärteligt kär
och aldrig mer tänka på flera,
så skall du här finna en vän som är huld,
som dig skall värdera till svartaste mull,
när Herren oss alla bortgömmen.

Din mun den liknar jag vid mandelen söt,
din' kinder vid lindelöfvet lena,
din' armar dem liknar jag vid svandunens bädd,
ack om jag på dem finge hvila!
Det vore visst en huggnad uti mitt unga lif,
ack om jag kunde säga, att du vore min!
Jag älskar ingen högre uppå jorden.

Hvar afton jag lägger mig uti min säng,
så önskar jag dig en god hvila;
jag önskar att du låg på armen hos mig,
så hjärteligt kär vid min sida;
jag aldrig bortglömmer den huldaste vän,
som så hafver lockat mitt hjärta och sinn',
så länge jag i världen här lefver.

Ack huldaste vän, ack rosendeblad!
i nöd du min tröst mände vara;
din' ögon dem liknar jag vid stjärnorna små,
som sitta på himlen den klara;
ett famntag utaf dig långt kärare är;
än all ro och all glädje, som hela jorden bär,
det kan jag för ingen beskrifva.

NYLÄNDSKA FOLKVISOR

ARRANGERADE

FÖR

EN RÖST MED PIANO

AF

K. F.

I.

Dolce. p.

Der sit-ter en fo--gel på lil-jo-na kvist, Hon

Dolce. p.

sff.

sjun--ger så fa--gert om Her-ren Je-su Krist, För

sff.

Gud sänder ut si---na nå--de.

p rit.

Allegretto.

II.

p.

Och in - tet var jag li - - - ten Och in - - tet var jag

Allegretto.

p.

stor,

Jag köp - te mig ett bäl - - - te Det

cresc.

glim - ma - de som en sol

Men lik - väl kvä - der

f. *dim.*

jag så att det lom-mar ut - - i sko--gen.

f.

III.

Andante.

p

Skö-na jung-frun sat-te sig i bu---ren och

Andante.

pp.

rit. *mf.*

gret ut---i lun---den. Så kom hen-nes

rit. *mf.*

mo-der och fråg-te hvad hon gret, Ty hon var tro--

-lof-vad med en ko---nung.

IV.

Jag ön-skar af hjer-tat att du vo-re min, Och att
Om du vil-le va-ra mig hjer-te-ligt kär Och

p. *mf.*

Her-ren din hjälp mån-de va-ra. Så skall du här--
al-drig mer tän--ka på fle-ra.

p. *p.* *mf.*

fin--na en vän som är huld, Som dig skall vär-de-ra till

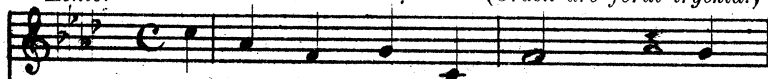
f.

svar-ta-ste mull När Her--ren oss al-la bortgömmar.

p.

V.

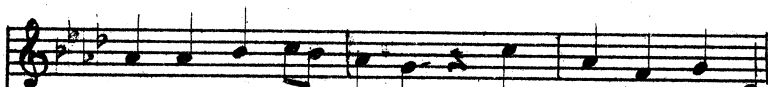
(Orden äro förut tryckta.)

Lento.

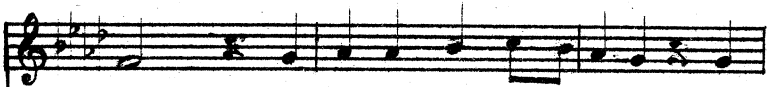
O ty -- sta en -- sam -- het, Hvar

Lento.

0

skall jag nö -- jen fin-na? Bland sorg som in-gen

vet skall mi-na dar för--svin-na. En

bör-da tungsom sten Mig mö--ter hvar jag

f.

f.

går, Bland tu-sen fins knapt: en Som

sf.

sf.

vän-skap rätt för--står.

sf.